

Ohnivá historie balúčistánské Sfingy a... tajemství Enocha

Země zažila mnohé epochy a mnohé události, které byly po mnoho generací dávno zapomenuty a zahaleny tajemstvím.

Někdy si při pohledu na staré kameny začínáme představovat obří zdi, chrámy, bašty. V obrysech skal vidíme zničené tváře majestátních soch minulosti. Věda nás ale dál přesvědčuje, že jsou to jen naše fantazie a skály jsou výsledkem zvětrávání, záplav a ledovců nebo zbytky lávy z vyhaslých sopek.

Někdy je však nemožné nazvat některé kamenné útvary zvláštními vrtochy přírody. Ano, i zjevná starověká města, vykopaná archeology, nesou stopy strašlivého ničení nějakou nevídanou zbraní, kterou můžeme srovnat pouze s jadernou bombou.

Na naší planetě kdysi hřměly monstrózní války, které vymazaly z povrchu Země majestátní města i celé civilizace a zbyly nám jen roztavené skály a podivné megality v různých částech planety.

Jedním z těchto míst je balúčistánská Sfinga, která je obecně oficiálně považována jen za přírodní útvar pohoří Makrán na pobřežním území Pákistánu.

Oficiální archeologie se o toto místo podle všeho nijak zvlášť nezajímá. Vždyť dokonce i samotné jméno Makrán je opředeno tajemstvím. Například, úplně stejně se jmenuje starověké město v indickém Rádžastánu, tisíce kilometrů od pobřeží Pákistánu a pohoří Makránu.

Zapomenuté listy dávné historie zůstávají po mnoho generací bílými skvrnami.

A přesto, zbytky jaké civilizace nadále střeží balúčistánskou Sfingu? Co se kdysi v těchto končinách stalo? Co mohlo proměnit krásné stavby v beztvare skály? Co má prorok Enoch společného se vzdálenými indickými zeměmi? Existovaly létající lodě vimany?

Odovědi na tyto otázky přišly skrze vědomé snění. Proto věřit či nevěřit těmto informacím - ať se každý rozhodne sám. Někomu to bude připadat jako bizarní pohádka. Ale stejně jako všechny zde prezentované materiály, možná pro někoho tyto informace vrhnou kapku světla do historie Země, dávno ztracené v tisíciletích, která se píše dodnes.

...Ohnivý slunce jako žhavá koule pozvolna sestupovalo z nebes a blikalo rudou září západu, sklouzávalo... podél okraje pyramidy. Starověká Sfinga si jako obvykle nasadila večerní ohnivý věnec jeho paprsků, pokračujíc v nezaujatém pohledu skrze staletí...

Najednou mě neodolatelná síla zanesla k její ohromné hlavě a obrův kamenný pohled mě propálil skrz naskrz.

„Opět jsem rád, že se s tebou setkávám v mezích svého vidění,“ řekl mocný mužský hlas kdesi ve mně. Byl to hlas Sfingy, i když její tvář zůstávala nehybná.

„Už jsem toho tady hodně řekl o historii této planety a o tom, co se na ní přihodilo, ale dnes bude vyprávět můj bratr Phat. Již zde bylo řečeno, že my dva bratři, Ptah a Phat, jsme přišli na tuto planetu v nepamětné době velkých válek s temnotou. Od předpotopních časů Atlanty jsem stál já - Ptah na stráži světů zde u velkých pyramid a střežil vchod do pokladnice vědění (viz další témata webu).

I když portály do jiných světů jsou zde již dávno uzavřeny, aby jimi nepřátelé lidstva i světů světla nemohli prorazit, přesto ale tu prochází velká hranice světů, stejně jako tam, kde můj bratr Phat žije ve stejném kamenném těle. A tam také prochází velká hranice světů a bylo tam mnoho událostí, zapomenutých historií a civilizací, na které si vzpomeneš, až k nim přijdeš. Proto jdi, váš svět to musí vědět, protože bez minulosti neexistuje celistvost vesmíru a vlákna minulosti pronikají vaší přítomností a splétají předivo budoucnosti... A vše, co bylo skryto a staženo z historické struktury světa, se musí znovu objevit a změnit budoucnost a její možnosti...“

Hlas mocného Ptaha utichl, ale z jeho očí se objevila nazelenalá záře. Hle, je stále silnější a vše kolem se nyní utápí v tomto zeleném světle, které se změnilo ve třpytivý ohromný vír. Tento vír se ještě více roztočil a vytvořil zvláštní světelný tunel, na jehož konci svítilo sluneční světlo.

O chvíli později tunel zůstal vzadu a v popředí se rozprostírala neživá skalnatá plošina, oddělená okrajem pobřeží od nekonečného oceánu.

...Modrozelená vodní hladina se třpytí v paprscích žhavého slunce a spřádá složité pěnové krajky, narážející na břeh. Neznámá síla mě ale unáší dál, hluboko do skalního masivu.

Žluté skály jsou rozžhavené spalujícím žářem do ruda a visící opar se chvěje nad zemí. Ale v dálce se objevil podivná skála. Není to ani skála, je to postava. Je pravda, že její rysy jsou nejasné. Vypadá to, že starý kámen bičovalo spousta větrů a možná ještě něco jiného, co vyprávěla za svého života.

Ale přesto je v téměř beztvaré skále jasně vidět, jak se stává... Sfingou.

Ano, také to je Sfinga! Tady je stále blíž a blíž, tyčí se na obrovské skalnaté plošině s podivnými jeskyněmi a polojeskyněmi, oddělenými od sebe kamennými útvary podobnými sloupům. Majestátní postavu Sfingy obklopují skály, připomínající budovy, které byly kdysi roztaveny nebo pokryty zemí.

Nu a tady je velmi blízko. Tvář zničená časem, mrtvý kámen vyříznutý a jakoby roztavený...

Náhle z hloubi ní vycházelo neznámé teplo a pulzování. A znovu zaburácel hlas Sfingy, ale ne ten, kterým mluvil Ptah.

„Kolik staletí uplynulo! Tisíciletí proplula v pásce času...!“ s hlubokým dechem řekl hlas a tato slova byla odlišná a starobylá hrdelní řeč vyslovená duchem Sfingy byla jednoduše a harmonicky přeložena a vůbec si toho nikdo nevšiml.

„Ale všechno bylo, jako by to bylo včera...“ pokračovala Sfinga ve svém vyprávění. *„A vzpomeneš si, a znáš starého Phata, vždyť tolik zde toho bylo prožito...“*

Najednou zničená tvář obra vyzařovala záři. A zaplavila vše kolem a na okamžik oslepila.

Ale lesk zmizel a skály kolem... se změnily.

Na kamenném podstavci seděla v celé své kráse obrovská sfinga, která se na slunci leskla s pozlacenou čelenkou, přesně takovou, jakou nosili egyptští

faraoni. Pravidelné rysy kamenné sochy rámoval pruhovaný šátek. Lví kamenné tělo se svou mohutností tyčilo nad nádhernými chrámy vytesanými ze skal.

Nádherné byly prolamované kamenné sloupy, vyřezávané basreliéfy z černého čediče a z červenožlutého kamene, z nichž se skládají okolní hory. Tisíce figurek božstev obklopovaly obří sochy Šivy a Durgy, které zabíraly obrovskou fasádu zdobeného chrámu. Šiva a jeho manželka zde byli ctěni, protože to byli oni, kdo vykonal největší zázrak, přivedli ze záhuby samotnou pevnou zem a zakotvili na ní u břehů toho, čemu se dnes říká Asie.

Tak promluvila Sfinga, ale nebyla to její slova, ale jakési dávno zapomenuté, ale vytanuté na mysli znalosti...

„Ano, před velmi dlouhou dobou s modrou kůží - Tellur, vládce rozlehlé země za oceánem, vedl ohnivými vodami, které proudí pod zemí (plášť planety, magma), lod' své země (tektonickou desku Hindustánu), která se odtrhla od starověkého kontinentu Tellurie (dnes Antarktida), k břehům Asie. A zakotvil. Tehdy se rozrostly ohnivé Himaláje, které se potom pokryly věčnými sněhy a vyšplhaly se až k nebesům (viz téma: Jak Šiva pohyboval Indií aneb nejstarší historie Země).

Právě znovusjednocení zemí je tento chrám zasvěcen,“ řekla Sfinga.

„A tehdy Tellurové s modrou kůží postavili sochu a já, Phat, bratr Ptaha, jsem v ní začal bydlet.

Můj bratr a já jsme přišli v jemnohmotných tělech ze vzdálených hvězdných světů. Vtělili jsme se do těch světů, které nemůžete pojmenovat, protože je stejně nenajdete na hvězdné mapě, neboť nejsou v této dimenzi. Přišli jsme sem jako inženýři, ve vašem chápání, stavitelé portálů a spojení mezi světy. Tehdy ještě svítilo Rádža Slunce a nic nenaznačovalo invazi sil antisvěta. Ano, nikdo o nich nevěděl v tomto světě, v této části Vesmíru. Všichni jsme zabydlovali vesmír na začátku této manvantary, dělali jsme ho pohodlným pro život civilizací, pro rychlý pohyb inteligentních ras a bytostí. K tomu stavěli portály vesmírem a zakládali, jak byste řekli, stanice na planetách k tomu vhodných. Budoucí Země byla takovou planetou.

Ale po monstrózní invazi (viz další témata webu) bylo mnohé zničeno, celé planety shořely, soustava Sluncí shořela, z dvaceti sedmi planet zůstala třetina a Slunce - Syn, Otec - Rádža Slunce zemřel.

Ale to už tu bylo řečeno mnohokrát.

Zůstala však hranice světů. A proto mnozí, kteří přišli budovat světy v soustavě Sluncí, zůstali jako strážci na této hranici, strážci na hranici blížící se temnoty, na hranici s nízkými světy i se samotným antisvětem.

Mnozí přišli na pomoc, bojovníci světla z jiných světů. Někomu se podařilo přijít okamžitě v tělech ohnivých draků a hadů v patách černé civilizace Anunnaki a jejich vazalů - černých draků, někomu se podařilo prorazit až mnohem později,

protože černým drakům a Anunnaki z Nibiru se podařilo uzavřít napadený systém Sluncí svým štítem a změnit běh času.

Tyto příběhy vám zde již také částečně byly vyprávěny (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků).

Dnes budeme mluvit o mnohem pozdější době. Epochy uběhly jako vítr...

I království černých hadů padlo, Asurové znovu vytvořili svou zemi, kterou nazvali zemí Sva (Hyperborea), Lemurijci oživilí novou zemi, která se jmenovala země Mu, Tellurové začali žít v těch zemích, které se později pojmenují Hindustánem. Hindustán je ale pouze odrazem země, kterou k těmto břehům dokázal přivést starověký Šiva. V tom starověku byla země obrovská, kde je nyní Indický oceán. Říkalo se jí země Meluhha (viz téma: Domov předků starověkých Egyptanů leží na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy).

Ale epochy běžely dál. A také Atlanta přežila svůj rozkvět a padla do intrik Anunnaki, čímž začala války se zemí Sva.

Byla to také monstrózní doba, velká povodeň se přehnala přes břehy Meluhhy. Tehdy odtud na pomoc zemi Ki Hu Ptah (Egypt), kde můj bratr Ptah sloužil na hranici světů, odešel nově inkarnovaný Thovtův žák - Imhotep. Narodil se v Meluze a odešel do Egypta, aby uzavřel poslední portál egyptských pyramid před temnými časy. Ale to je jiný příběh, který se už tak nějak vyprávěl (viz téma: Domov předků starověkých Egyptanů leží na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy).

Říkám to proto, že na tomto světě je vše propojeno. A mnoho duchů, kteří přišli s draky nebo ještě dříve, budující tento svět původně před průlomem Nibiru z antisvěta do soustavy Sluncí, se inkarovalo a nadále inkarnují v tomto světě v různých tělech a rasách, pokračující v nedokončené válce, všechno to jsou jen epizody, to všechno jsou jen různé bitvy velké války, táhnoucí se po mnoho tisíciletí. Pořád se bijí stejní duchové...

A stejně tak nepřítel.

Zde je například stejný kněz z Atlantidy, který si přivlastnil jméno Egyptana Thovta - Hermes Trismegistos.

Přišel na tento svět z Nibiru. V éře starověké Atlantidy žil na Glorii, planetě Anunnaki - kolonii Nibiru. A tam Anunnaki prováděli mnoho svých experimentů s genetikou Atlantčanů. Pokusili se sami zapadnout do těl Atlantčanů, protože oni sami nemohli na povrchu Země přežít. Vytvářeli tedy hybridy. Ti ale umírali do nekonečna.

Ale v dobách, kdy byl naživu Chronos, král starověké Atlantidy (viz další témata webu), vynalezli metodu přenosu vědomí na čip, který připoutával ducha k sobě a nedovolil mu reinkarnovat se. Za tímto účelem ti, kteří se chtěli během života těla přepsat na čip a vyhnout se přírodním přirozeným reinkarnacím ducha,

podstoupili zvláštní rituál, dávající osobní informovaný souhlas s nemožností dalších chaotických, jak věřili Anunnaki, reinkarnací - tj. reinkarnací podle karmických spojení a uzlů, které duch vyvinul v inkarnacích. Tím, že dal takový souhlas a prošel rituálem, duch čistě technicky zničil své jemné struktury (obálky, s nimiž se společně stává duší). Takže Anunnaki se pokusili spálit svou karmu spolu s těmito strukturami, aniž by si uvědomili, že všechny informace o tom, co každý z nich udělal, jsou fixovány nejen v jemnohmotných strukturách duše, ale také v samotném prostoru Jsoucna, v prostoru Absolutna, tedy éteru, protože každý je kapkou tohoto éteru.

Anunnaki se o to pokoušeli a pokoušejí i ve vašich dnech, zbavit se těchto informací, sami zcela zničit své duše, zanechat údajně jednoho nezníčitelného ducha, to jest čisté zrnko ducha, zaznamenávající na něj uměle nové obálky ve formě elektronických záznamů na čipu, ke kterému přivázali své zrnko ducha. Nechápu, že pokud je čip zničen, pak zrnko ducha okamžitě přechází do vtělení, ale pouze jednoduše do elementární částice bez uvědomění si sebe sama.

Ačkoli to, co vytvořili ve svých inkarnacích, by je k tomuto výsledku stejně vedlo. Proto tito duchové neměli co ztratit, když souhlasili s takovými operacemi. Byl to jejich jediný způsob, jak existovat ve světě s jejich nejtěžšími vibracemi.

Takže jeden z mocných černých duchů ze systému Nibiru, inkarnovaný do Anunnaki na planetě Nifilim a později na planetě Elohim tohoto systému, se rozhodl nahrát se na čip, aby znovu neletěl do antisvěta kvůli svému zatížení. Před záznamem na čip padali nejzatíženější duchové, aby se nedostali zpět do svého antisvěta, na Nibiru, do její dvojité černé díry, a s pomocí jejích energií se reinkarovali do ošklivých laboratorních těl, protože jim již nebyla k dispozici normální reprodukce kvůli jejich vlastním chybám a zásahům do živých systémů. Ale zároveň ztratili většinu svého vědomí, které nicméně hořelo dokonce i v energiích Nibiru kvůli její gravitaci. Proto Anunnaki neustále usilovali o fyzickou nesmrtelnost. V každém případě chtěli zcela zachovat své vědomí, které je dostupné pouze světlým duchům.

Je pravda, že když se světlí duchové vtělí do fyzického těla hrubého trojrozměrného světa, na mnohé zapomenou, ale ne navždy. Duch světla si může buď všechno pamatovat, ačkoli je inkarnován v těle, i když po nějaké době, a ne okamžitě, nebo si vzpomene sám na sebe po fyzické smrti těla. Ale poznání sebe sama a své duše s ním zůstane navždy, pokud neupadne do těžkých světů a nepáchá strašlivé činy, které jsou charakteristické pro antisvět a těžké světy.

Obyvatelé temných těžkých světů a antisvěta si nemohou zachovat své vědomí, pokud jsou vtěleni do těl, takže potřebují nesmrtelná těla. Nebo nezachovají sebe, ale již se nemohou inkarnovat a existují jako duchové pekel. Všechny jejich inkarnace v trojrozměrném světě jsou také umělé. Jedná se v podstatě o inkarnace ve světě stejných umělých ras, jako jsou Anunnaki, Zetas a další černé civilizace polorobotů a biorobotů, nebo inkarnace uměle složené na jemné rovině v lidském

těle pro velmi těžkou temnou misi, na kterou je poslán duchy a hierarchy pekelných světů.

V laboratořích planety Gloria, která náleží civilizaci Anunnaki, byly vyvinuty technologie věčného fyzického života a vazby vědomí. Tato planeta má stejnou hmotnost jako Země a Měsíc dohromady a stojí na stejné oběžné dráze se Zemí, jen za Sluncem. Tato planeta stále existuje jako základna Anunnaki na svém místě (viz další témata webu). Tam se i vydal starodávný Anunnaki z planety Elohim. Říkal si Henoch.

Tam prošel rituálem vazby svého vědomí k čipu a vstoupil do laboratorně vytvořeného těla. Tělo bylo vypěstováno z genetického materiálu Atlantů z rodu Chrona.

Vypěstovaného ve zkumavce, abych tak řekl, nazvali Hermem. Hermovi byl implantován Henochův čip do šišinky mozkové. Až do jinošského vzrůstu žil na Glorii, ale pak odešel na Zemi plnit své temné poslání. Ve skutečnosti to i byl Henoch - Anunnaki. Odešel do Atlantidy, kde se rychle stal jedním z kněží a brzy veleknězem atlantského náboženství, které uctívalo kosmickou prvotní energii neboli éter. Ale toto náboženství, dokonce i za Chrona, bylo značně překroucené a více připomínalo uctívání zákonů antisvěta než zákonů energie Absolutna.

Za Herma vzkvétala magie. Rozvinul vědu o podřízení zákonů kosmu a energií kosmu člověku, mágovi a možnosti ovládat světy prostřednictvím těchto energií, možnosti ovládat živly, přeměny látek a mnoho dalšího, podle uvážení mistra, jak se mágům v Atlantě říkalo. Nakonec z tohoto náboženství-magie Atlantů vytvořil Hermes první společnost mistrů či mágů, kteří začali uctívat svého mentora, Velkého Mistra po přetvoření vesmíru pro sebe - ducha Nibiru, Lucifera.

Tato společnost vydržela posledních několik tisíc let existence Atlantidy a nakonec pod sebe zmáčkla i celou technogenní vědu Atlantidy. Král Atlantidy, Poseidon, byl téměř zcela podřízen Hermovi a jeho magii. Ve skutečnosti zemi vládl Hermes, který hrál na hněv a pýchu Poseidona. A právě Hermes ve svých laboratořích, s vědci shromážděnými z celé Atlanty, vyvinul tektonickou zbraň, která zasáhla Hyperboreu a ve skutečnosti dovedla svět k monstrózní katastrofě a smrti samotné Atlanty.

Jemu se ale podařilo uprchnout na území Egypta, kde opět vytvořil spolek mágů a pokračoval ve výzkumu. Do Egypta se mu podařilo dopravit i své knihy na krystalech smaragdů - smaragdovou desku, která se později stala základem kabbaly a mnoha knih o černé magii, stejně jako hermetismus, učení Herma, které zdědili svobodní zednáři, odvozující svou historii právě od Herma, který si říkal Trismegistos (Třikrát největší), ale který neměl nic společného s Thovtem, jen si jeho jméno přivlastnil pro sebe.

Po smrti Atlanty se Hermes zamyslel nad bezpečností svého čipu a vytvořil jeho kopii. Znovu navštívil Glorii a nastavil možnost aktivovat čip, jakmile ten starý přestane vysílat životně důležité impulsy.

Jak je vidět, tehdy se nesnažil zbytečně, protože při provádění dalšího hrozného experimentu ve své laboratoři v Egyptě bylo jeho tělo spáleno. Ve stejném okamžiku byl aktivován čip na Glorii a začal si pro sebe reprodukovat nové tělo ve speciálním fyziologickém roztoku, kde jej Hermes zanechal. Z tohoto roztoku se okamžitě materializovalo dospělé tělo.

To byl už v té chvíli nový experimentální postup Anunnaki. Navenek bylo tělo téměř stejné jako poslední obraz tohoto ducha v těle před inkarnací do těla Herma s geny Atlantů. Jediná věc je, že Hermes ‚nabil‘ tento fyziologický roztok genetickým materiálem pokusných nových lidí z Jehovových laboratoří - geny Hyksósů čili budoucích Židů. Tak se znovu zrodil Henoch, nebo Enoch, jak se nyní nazývá.

Znovu se vydal na Zemi za svou novou černou misí, ale nyní do ‚země zaslíbené‘, aby připravil místo pro vytvoření obrovské podzemní laboratoře, kterou Anunnaki plánovali postavit v útrokách Země pro odchov požadovaného druhu člověka, vylepšeného podle jejich představ.

A udělali to vytvořením nové katastrofy, kterou vyhlásili jako stvoření svého nového světa. A protože toto ‚stvoření‘ způsobilo silnou tsunami a zaplavilo údolí řek Tigris a Eufrat, zcela odplavilo civilizaci Mezopotámie až po samotný kavkazský hřeben a ještě mnohonásobné záplavy v jiných zemích, stalo se známé zároveň jako celosvětová potopa. V myslích lidí, kteří si nic nepamatují o potopě dob Atlantidy, od které v té době již uplynuly asi čtyři tisíce let, bylo vše zapomenuto. Takže nová potopa se stala celosvětovou, už byla lépe zapamatovatelná.

Nebylo možné zabránit té katastrofě, bohužel, nikomu, protože síly byly v té době nerovné. Starověký Baal, který založil svou pevnost Baalbek, utrpěl porážku (viz téma: Baal - pomlouvaný bůh Východu o Satanovi, Anunnaki... a syrské válce).

Neměl zbraně, aby odolal síle lodí z Glorie, ano, a i kdyby měl, bylo by to ještě horší, protože srážka energií světla a těch energií, které jsou ve zbraních Anunnaki, se stejnou silou, vede k průlomu prostoru a formování portálů do paralelních světů, kam ještě od dob První zápalné oběti vetřelci touží prorazit. Před invazí do jiných světů tehdy zachránilo to, že v Baalbeku nebyly žádné krystaly, které otevírají portály. Ale Anunnaki si mysleli, že tam jsou, a vrhli na něj veškerou svou sílu. Pokud by tam takový krystal byl, pak by se již prolomili do jiných světů a jejich expanze by vedla k záhubě sluneční soustavy a poloviny galaxie.

...Ale takový krystal zůstával ještě na jednom místě a o tom bude nyní řeč...

Během implantace jejich laboratoře a této katastrofy Anunnaki rozpárali planetu a hluboká jizva na jejím těle zůstala v podobě Rudého moře. Jeho tvar je místem řezu, kde byl spuštěn objekt ve tvaru vejce s laboratořemi a základnami Anunnaki.

To vám zde bylo také mnohokrát řečeno (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní). Tato katastrofa zcela změnila magnetické pole Země a zkreslila plynutí času a dodala planetě tíhu v doslovném smyslu. Země se stala těžší a zpomalila svou rotaci. Proto se doba, která závisí na hmotnosti planety a jejím oběhu kolem hvězdy, změnila.

Mnozí z nás, Učitelů, proto mohou uvést různé údaje o tom, kolik let od té doby uplynulo. Protože berou za východisko různé orientační body, jelikož nezůstal jediný orientační bod. A ani já vám nedokážu teď přesně říct, kolik času uplynulo od té doby do vašich dnů. Vezmeme-li v úvahu staré ukazatele před touto katastrofou, pak uplynulo asi pět tisíc sedm set a nějaké drobné let, právě doba, kterou potomci Anunnaki vyvoleného a vyvedeného národa ‚země zaslíbené‘ odečítají od svého stvoření světa.

Ale jelikož se prohodila magnetická pole a změnila se hmotnost planety a rychlost její rotace, pokud se budeme řídit těmito změněnými novými ukazateli datování, pak od té doby uplynulo více než sedm a půl tisíce let.

Právě tak se objevily zašité epochy, abych tak řekl, a ještě jeden zapomenutý a ‚zašitý‘ příběh ještě jednoho spálení spadl do této zašité epochy. Je také zapomenut, protože na této zemi, kterou nyní máte jako Indii a Pákistán, bylo několik takových spálení. Před katastrofou zavedení mimozemské základny Anunnaki do planety se odehrála největší válka, popsaná v Mahábháratě a o které jsme vám také vyprávěli (viz téma: Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů - Šivovo poselství). Bezprostředně po jejím monstrózním konci byla vypálena dvě města v údolí Indu, vám známá jako Mohendžodaro a Harappa (viz téma: Jaderná katastrofa Mohendžodara) s použitím jaderné bomby či Prométheova ohně, který Prométheus ukradl Diovi-Atlantovi z jeho tajného trezoru na Olympu a předložil králům údolí Indu, utápějícím se v ukrutánské pýše.

A dále začala zašitá epocha, kterou si historie nepamatuje. Ale zůstal jsem svědkem zločinu mimozemských vetřelců. Když využili posunu magnetického pole, uzavřeli Zemi na tři sta let kopulí falešných polí a v jiných síních dokonce vytrhli sluneční soustavu z pole viditelnosti.

Totéž učinili již v epoše První zápalné oběti, po dobytí soustavy Sluncí. A tak to zopakovali. Přístroje z planet soustavy Nibiru a z planety Gloria současně dokázaly zakrýt celou sluneční soustavu. Portály Země byly téměř všechny utlumeny kněžími a ten zbývající nejmocnější z nich, stále pracující, se rozhodli použít k proražení do paralelního světa a k expanzi. Za tímto účelem bylo zřízeno mnoho technických zařízení uvnitř stejného vejce zapuštěného do Země skrze Rudé moře.

V Zemích země Daarie se podařilo uzavřít téměř všechny portály. Ale Anunnakiům to nestačilo. A jakmile se clona zvedla nad Zemí a kolem sluneční soustavy, vesmírná flotila mnoha černých pyramidálních viman vyrazila z Glorie k Zemi. Na

jejich palubách byly stejné jaderné granáty jako měl Zeus, jen s nižší silou. Rozhodli se vyhladit všechna města Daarie z povrchu zemského.

Daarijci se na takový konec připravovali dlouhou dobu, dokonce i během války v Indii. Během těch let si dokázali vybudovat města pod městy a nyní sestoupili do podzemí. Armáda z Glorie pokryla Daarii a granáty již explodují spalující vše kolem, stejně jako se po válce popsané v Mahábháratě na nebi nad budoucí Sibiří objevily vimany z posledního přeživšího království, království Makránu, obývaného potomky obyvatel Meluhhy a Árijců, kteří tam přišli po zániku země Sva.

Anunnaki z nějakého důvodu nespěchali, aby se ho dotkli, zřejmě si ho nechávali na konec, protože tady v srdci této země, která zůstala z kdysi velké země Meluhha, po smrti království Krišny a zatopení jeho hlavního města Dváraki, byl stále živý aktivní krystal. A jeho kněží se ze všech sil snažili pomocí tohoto krystalu strhnout ze Země kryty informačních polí, a proto nebyl utlumen. Síly ale stále byly nevyrovnané. Kryty Anunnaki se prorazily jen na krátkou chvíli a závoj nad sluneční soustavou zůstával..“

...A potom Phatův hlas ztichl. Všechno kolem osvítil oslepující bílý záblesk a já se ocitla uvnitř vytesaného skalního chrámu. Předě mnou hořela obrovská ohnivá mísa. Ohnivé jazyky osvětlovaly mé ruce poseté mnoha náramky třpytícími se na tmavé kůži. Odrazy plamenů a jejich obří stíny tančily na stěnách a probíhaly po těle majestátní černé čedičové sochy Šivy. Nedaleko byly ženy v dlouhých červených róbách třpytících se zlatými nitěmi.

...Byly jsme kněžkami chrámu a věděli jsme, že přicházejí poslední dny. Oblékly jsme si slavnostní oblečení, které dívky nosí ve svatební den, protože jsme nevěděly, kdy přesně se s Šivou shledáme.

Ale síly nejsou vyrovnané a brzy se to stane. Naši bojovníci odletěli na sever. Probíhá tam příšerný boj. Ale Zrcadlo Šivy nelže...

...Tam, naproti sochy, stojí to zrcadlo. Je obrovské a je v něm vidět, co se děje nad městy království Jima (viz téma: Zapomenutá historie Sibiře - od Daarie po Velký Turan).

V hrozné bitvě hoří vimany a padají dolů, všechno dole je také v plamenech. Ohnivé záře požáru semtam ohlašují obludný řev výbuchů stoupajících jako bílé sloupy nad zemi a kvetoucích jedovatými květy, které pohlcují mraky.

Na okamžik se zdálo, že i přesto se podařilo překonat sílu černých pyramid, bylo jich velmi málo nad září požářišť. Ale pak se nebe otevřelo a zástupy, hordy stejných pyramid zaplnily oblohu...

...Je to nevyhnutelné! Už brzy tady budou...

...A je to v pořádku!!!

Je ale nutné, aby rodiny, které mají děti, odešly podzemními chodbami do měst zapomenutých od dob Rámy, která jsou pod zemí Bháraty (Hindustán). Snad se jim podaří přežít a později zde začít nový život...

...Rozuměli mi tu beze slov, a nesouce rozkaz... vyšla jsem na balkón. V dálce se leskla socha strážce Phata. V paprscích zapadajícího slunce byla zlatá.

Dole byla plocha rozdělená na 12 a 24 okvětních lístků lotosu. Byly posunovací a pod nimi stále tlouklo srdce posledního obrovského krystalu Země, který sem přinesl sám Phat se lvím tělem.

Ted' se otevřely malé okvětní lístky, je jich 24, kolem dvanácti, a lidé tudy scházejí dolů. Bohužel, krystal by nyní neměl otevírat portál do krásné země Šakdvipa. V dnešní dny je to nemožné... Pokud by se otevřel, vyrazí tam armády černých annu (vimany anunnaki) či nebeské vozy nepřátel a padne tisíce světů, se kterými je spojena Šakdvipa - země za hranicí viditelného světa.

Ale je ještě země v Bháratu, kde bude město vzkvétat, jak mi v mnoha otočkách ukazuje zrcadlo času. A to znamená, že existuje mnoho možností, jak to všechno bude. Těm, kterým je souzeno žít v tom světě, tam přijdou.

A tady to všechno končí...

...Ale co to...

Po schodech nahoru vybíhají poslové. Křičí, že se k Makránu blíží podivný nepřítel.

Už jsou vidět na okraji města. Vyklopili je z černých pyramid annu, jsou jich tisíce, je jich temnota... Nemají duši, jsou z kovu... Železné lidé, kteří se nedají zabít skoro žádnou zbraní, jen tekutý oheň je ještě dokáže řezat, a to ne vždycky.

Vidím je z této věže Makránu, města založeného Phatem podobným lvu.

Musíme si pospíšet!

...A tak všichni muži bez rodin odešli do své poslední bitvy s železnými monstry... Poslední rodiny opustily Makrán a ukryly se v podzemních chodbách vedoucích do mnoha, mnoha dálek, do Bháraty.

Nadešla poslední hodina a on sem musí letět, musí, tento démon - rakšas kvůli slunečnímu vozu, rakšas z ohnivě cizí země Ghalori (Gloria).

Jinak bude naše oběť zbytečná.

...

Jsme opět spolu - sestry, kněžky chrámu. A někde tady, tady je tato páka. Tlačím na vrchol kamenného lotosu, který vystoupil v ruku černého Šivy. A dvanáct klapek na ploše dole se začalo pomalu otevírat... K nebi stoupal proud fialového světla.

Nevydrží to... Čekal na tuhle chvíli, já vím. Tento Henoch je monstrum z temnoty. Znovu přichází do našeho světa a opět z lůna Ghalori. Žil již v Atlantě a později v Ki Hu Ptah. A jeho tělo tam shořelo. Ale sebral ho a vrátil se. A přichází sem... Obrovské Zrcadlo času nemůže lhát...

Černá pyramida s červenými světly je obrovská. Není to jen vimana annu. Toto je obří loď a její zbraň k otevření portálu je již připravena.

...Návnada zafungovala...

...Ó, mocný Šivo. Beru si tvou vadžru, nejmocnější, co je a která nám zůstala, ale vím, že nebude schopna proniknout pancířem létajícího kolosu Henocha, ano a není to nutné. Teď se sem všichni slétnou spolu s ním a ani jedna vadžra je nebude schopna všechny spálit. Ale krystal...

On to všechno dokončí! Na dlouhá tisíciletí...

A Henoch neuvěří, že je možné něco takového udělat, není jim to dáno...

Poslední portál, poslední krystal viditelný světu se navždy uzavře... Ale útočníci nebudou schopni proniknout do jiných světů a Šakdvipa zůstane nedotčená...

Obrovská vadžra byla těžká a zářila zlatem. Menší vadžry byly demontovány zbytkem kněžek. Všem rozumíme beze slov a musíme udělat to poslední, co v těchto tělech musíme...

A Zrcadlo Šivy už také není třeba. Henochova pyramida se již vznáší nad městem. Míří přímo na náměstí před chrámem, přímo k zářícímu sloupu. Nastal čas... Obrovská ústa pyramidy jsou už připravena zaútočit na krystal, který je zcela otevřený a září. Ještě okamžik a energie temnoty a světla, které se srazí, otevřou díru v prostorech a celá tato armáda vtrhne do Šakdvipy a otevřou se jim další světy vesmíru.

Ale to se nestane...! Henoch ví, že brnění jeho vimany odolá bleskům vadžry, a tak se před námi chlubí, pomalu letí a salutuje jako vítěz...

Třebaže je překvapený, že jsme ten krystal odkryli sami... Ha ha ha!

Ještě okamžik, stlačuji zlatou kouli na vadžře. Její okvětní lístky se otevřely a ohnivý blesk zasáhl... krystal. A dalších jedenáct blesků udeřilo ze všech stran. Všechny kněžky také zaútočily na krystal svými vlastními energiemi a ten vzplál. Došlo ke spojení energií, které ho odpálí...

...Ohnivá burácející vlna pokryla vše, divoký žár a palčivá bolest naplnily všechno a oslepující bílé světlo bylo přerušeno tichem a naprostou temnotou...

...Ale najednou bylo všechno zase vidět, jen jaksi z dálky... Zuřící plazma roztavila všechno kolem a tryskala z průduchů jako monstrózní sopka. V tomto hrozném kotli se vařily zbytky Henochovy lodi i lodě annu do něj padaly jako mouchy, socha Phata byla v plamenech, dokonce i kámen hořel, vytesané vzory chrámů

tekly jako vosk a země se třásla. Hory začaly praskat. Praskliny je prořízly doslova jako sklo, které dostalo ostrý úder.

Odhodilo mě to někam nahoru... a nebylo už žádné tělo. Pouze jasné, velmi jasné vidění dole... Vody oceánu se vrhly do údolí. Burácející vařící se voda syčela na tajících kamenech a odplavovala zbytky spálených budov Makránu. Nebe hořelo monstrózní září a vrhalo ohnivé blesky, které se rodily v popelu, jenž stoupal do výše.

...A najednou vše zmizelo v této mlze, ale hlas Sfingy se probudil ze zapomnění...

Jeho nemrkající pohled znovu pronikal skrz naskrz. A hlas pokračoval ve svém vyprávění...

„...Kněžkám se podařilo zabouchnout poslední portál do jiných světů té doby a zničit celou flotilu Glorie spolu s vedoucí lodí...” promluvil Phat.

„Ale to není vše. Bohužel, v té době se další část území starověké Meluhhy potopila na dno oceánu, ale pohyb indické tektonické desky stlačil objekt implantovaný Anunnaki, to samé zlaté vejce a zablokoval z něj přístup ke krystalům Kailásu a ovládacímu panelu planety.

...Takto stavěli a projektovali staří inženýři civilizací, které osídlovaly planety. Bylo to v projektech naší civilizace, podle kterých jsme svého času stavěli portály na Zemi. Jednalo se o pojistky pro případ sebezničení portálů, pro případ ztráty území i pro automatickou ochranu světů, aby se agresor nebo následky nějaké vesmírné katastrofy dále nešířily. Henoach a Anunnaki takové jemnosti neznali, znali je pouze kněží a kněžky chrámů u krystalů.

...A ti udělali to, co bylo v té době jediné možné.

Ukázalo se, že vstup do paralelních světů byl pro agresory zablokován a mnoho zemí v nich bylo zachráněno, včetně zemí, o kterých staří věděli a komunikovali s nimi v těch epochách, jako je země Šakdvipa, o které prakticky nevíte nic, protože se nachází v paralelní realitě...

Ale i ve vašem světě se takové monstrózní války - spalování - zastavily na několik tisíciletí, poslední vimany shořely právě v den vypálení Makránu.

Enochovo tělo také shořelo v tom ohni, i jeho čip. Ale po nějaké době technologie přesto aktivovala nový čip tohoto démona. Ale uplynuly tisíce let, aby znovu nabylo tělo a nové jméno, začal si říkat Metatron - anděl, ale ve skutečnosti je to anděl Lucifera. A rozšířil mýtus, že ho sám Bůh vzal živého do nebe, aby zůstal v myslích lidí tělesně nesmrtelný.

Nicméně, oheň krystalu dokázal spálit mnoho záznamů identity Henocha - před tím Hermese, než se podařilo aktivovat záložní čip na Glorii.

Ačkoli ve vašich dnech tento Metatron opět chytá duše prostřednictvím svých průvodců, chytá ty, kteří jsou připraveni zachytit jeho sladké řeči, naplněné, jako vždy, falešnou moudrostí, protože Enoch je otcem falešné moudrosti, kterou začal rozvíjet, jak byste řekli, ještě v těle Herma, vytvářeje sofistický hermetismus (viz téma: Dva životy Leonarda aneb cesta za zrcadlo) pro mezinárodní mágy své společnosti a kabbalu pro kněze vybrané Anunnakim Jehovou. Je to stejná ‚šedá eminence‘, jak byste řekli, která přežila se svým vědomím ve svých vlastních, i když umělých tělech, starověké vládce pozemské kolonie Anunnaki - Enlila, Enkiho a dokonce i samotného Jehovu, jehož čip s vědomím si přivlastnil nový uzurpátor mezi samotnými Anunnaki - Pán Agarty, podzemní země pod ledem Antarktidy (viz téma: Zákeřnost země Agarta aneb tajemství Antarktidy).

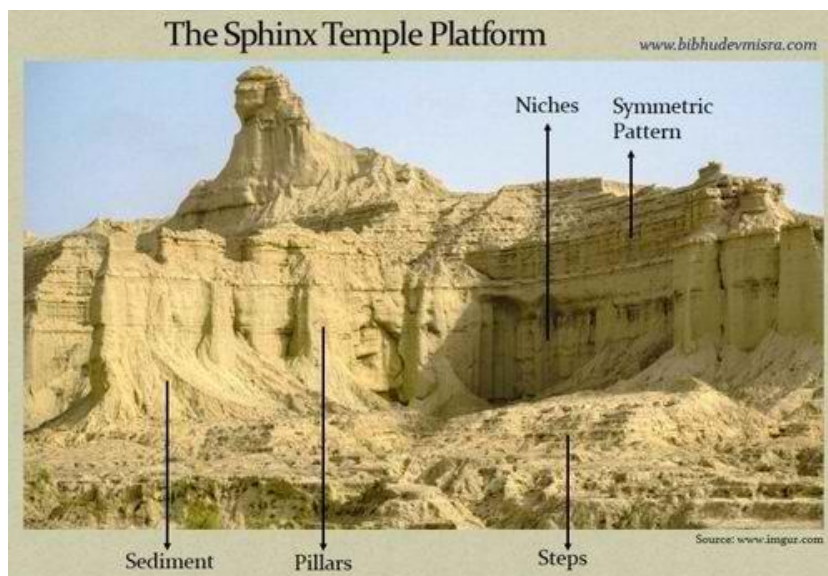
...Po spálení krystalu Makránu, také jeho jméno bylo zapomenuto stejně jako název města, ale zůstalo v názvu pohoří Makrán na pobřeží Arabského moře... A jméno zůstalo i v názvu města Makrán v indickém Rádžastánu. Vždyť právě tam se ti, kteří opustili rozvrácený Makrán, dostali podzemními chodbami, procházejícími podzemními starověkými městy.

Založili nový Makrán a dali vznik národu Rádžputu - národu válečníků, kteří nebyli zvyklí se vzdát a dokonce svou smrtí získávali vítězství. Vždyť to byli právě Rádžputové, kteří na památku vypálení Makránu po sobě zanechali zvyk, který mnoho národů považuje za obudný a plný zoufalství. Toto je džauhar, kdy se rádžputské ženy během poslední bitvy s nepřáteli svých mužů dopustily hromadného sebeupálení. Stalo se to, když si síly zjevně nebyly rovné, ale Rádžputové raději zemřeli tímto způsobem a nevzdali se nepříteli, aby neznesvětili svou čest a neposkvrnili svá fyzická těla.

Nu, tenkrát, po spálení starověkého Makránu, tisíc let nemohli Anunnaki ovládat Zemi, jak by chtěli, a civilizace na Severu znovu ožila. Povstalo starověké město Bjarmia, vzkvétala Gardarika, kam odešla civilizace vypálené Daarie z měst Jimy. Ale to je jiný příběh a už se tady o tom nějak vyprávělo (viz témata: Zlatá Baba - bohyně severu aneb Záhada Permu Velké a slovanské pravlasti, Zapomenuté dějiny Sibíře - od Daarie po Velký Turan). A zatímco Bjarmia vzkvétala, Egypt právě povstával z prachu, stejně jako Babylón a Akkad.

Ale historie je zapomenuta a ,zašita' mezi epochami změněného magnetického pole planety. Byla zašita ve falešných polích, která zřídili Anunnaki, ačkoli spálení krystalu Makránu tehdy toto cizí pole odtrhlo na tisíc let, což umožnilo probudit civilizaci v severní Bjarmii, domově předků Slovanů...

...Toto je jen epizoda, epizoda velké války s vetřelci tohoto světa, která pokračuje i ve vašich dnech.

Nu, patrně je na čase si připomenout, že vždy existuje možnost vítězství, i když by to podle všech znamení měla být porážka. Prostě pokaždé, když jsou vlastní okolnosti a pokaždé, když se píší vlastní dějiny, nové dějiny a dochází k novým vítězstvím, třebaže někdy nejsou hned viditelné také pro všechny najednou...“ zahřměl mocný hlas Phata s podobou lva.

...Slunce vycházející zpoza obzoru ozařovalo jen popraskané skály roztavených a zasypaných kdysi mohutných chrámů. Ale nad nimi stále trůní starověká Sfinga, která se změnila ve skálu, ale přežila oheň a tisíciletí...

A modrozelená vodní hladina se třpytí v paprscích a splétá složité pěnové krajky,
dopadající na břeh...

Zapsala Valeria Kolcova 11.08.2021